

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΓΩ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Άρθρο του Κλάρκ Γκέιμπλ για την παράδοση ιδιωτική ζωή του.

ΟΙ άνδρες όπως κ' ή γυναίκες έχουν τα μυστικά τους τα οποία κρύβουν προσεκτικά από τ' αδιάκριτα βλέμματα των περιέργων αγνώστων. Στους εκατό, οί ένενήντα έννηά είνε δυστυχημένοι. Κι' ώστόσο είνε πολύ δύσκολο νά τ'ο κατάλάβετε. Ξέρουν νά σάς ξεγελούν μ' ένα εύθυμο χαμόγελο, με μιά επίδειξη σκληρότητος ή αδιαφορίας. "Ένας από αυτούς τους ανθρώπους είμαι κι' εγώ. Ποτέ δέν άφησα τις θλίψεις ν' αύλακώσουν με ρυτίδες τ'ο πρόσωπό μου και ποτέ τ'ο βλέμμα μου δέν θόλωσε από τ'ο τραγικό θάσανο τής ψυχής μου. "Ήμουν και είμαι ένας άντρας. Βέβαια δέν είνε καθόλου κολακευτικό νά μιλάη κανείς με τόσο έγωισμό για τόν έαυτό μου, μά δέν τ'ο κάνω παρά για νά δώσω θάρρος σ' όλους εκείνους πού τ'α χάνουν με τ'ο πρώτο χτύπημα τής μοίρας και πού εξακαταλείπονται στο έλεος τού Θεού με τήν πρώτη άτυχία τους. Πρέπει νά ξέρετε ότι ή ζωή είνε μιά πάλη. "Αγωνίζεται κανείς από τ'ο πρωί μέχρι τ'ο θράδυ, ιδρώνει και κοπιάζει για τ'ο τίποτε. "Η εύχαριστήσιος κ' ή χαρά δέν βρίσκεται στο τέλος τού αγώνος, αλλά σ' αυτήν ακριβώς τήν πάλη. "Έπειτα έρχεται ή άπογοήτευσις. Κάθε πράγμα πού ποθήσαμε και πού καταφέραμε νά τ' άποχτήσουμε, βλέπουμε ότι δέν αξίζει τις θυσίες μας και τ'ο μόνο βέβαιο κέρδος μας είνε ό θάνατος. "Όσο για τήν εύτυχία μας, αυτή δέν διαρκεί πάνω από μιά στιγμή. Τόν καιρό πού ήμουν «κλόουν» σ' ένα λαϊκό ίπποδρόμιο, όταν τελειωναν ή τουμπες μου και σβύναν τά φώτα τού τσίρκου, πήγαινα και ξάπλωνα ανάμεσα σέ κάτα κασόνια κοντά στα κλουβιά τών θηρίων. "Ήμουν δέ τόσο κουρασμένος πού άμέσως μ' έπαιρνε ό ύπνος εκεί πάνω σ' άχυρα πού άγκύλωναν τ'ο σώμα μου. Κοιμώμουν σωστές όχτώ ώρες δίχως όνειρα κι' έφιάλτες κι' αδιαφορούσα για τή θαρεία μυρωδιά τών θηρίων, τά γρυλλίσματά τους και τή διαβολική φασαρία τών μαϊμούδων πού μάλλωναν πάνω από τ'ο κεφάλι μου. "Ε, λοιπόν θά τ'ο πιστέψετε; "Εκείνη τήν εποχή δέν άνειρευόμουν παρά ένα πλούσιο κι' άναπαυτικό κρεβάτι. Τώρα όμως πού τ'ο άπόχτησα δέν μπορώ πειά νά κοιμηθώ. "Ο ύπνος μου είνε βαρύς σαν λήθαργος και δέν μ' εύχαριστεί καθόλου. Και μ' όλη μου τήν καρδιά θ' άλλαζα τ'ο κρεβάτι μου με τά μεταξωτά σκεπασματα, μ' εκείνο τ'ο σωρό τών άχυρων, αν μπορούσα νά θρώ πάλι τήν πρώτη άνάπαυσί μου...

Κάθε ζωή, καθώς βλέπετε, έχει τά θάσανά της. Κι' ό πλούσιος κι' ό φτωχός δέν είνε εύχαρητισμένοι σπο τήν τύχη τους. Γι' αυτό κιόλας ποτέ δέν αγάπησα τά λεπτά και δέν τά έβαλα ως σκοπό στη ζωή μου. Για μένα πάντα ήταν ένα μέσον για νά πετύχω κάτι. "Εκείνο ώστόσο πού μ' ένδιέφερε, ήταν ό έρωτας. Σ' αυτόν άλλωστε όφείλω τήν εύτυχία μου στον κινηματογράφο. "Όπως σί βασιλείς λένε «ή ισχύς μου ή άνάπη τού λαού μου», θά μπορούσα νά τ'ω κι' εγώ: «ισχύς μου ή αγάπη τών γυναικών». "Η γυναίκες πού γλωρλα είχαν χρυσή καρδιά. "Έτσι με περιποιηθηκαν, μου δώσαν θάρρος και μ' έκαναν ν' άποχτήσω τή δύναμη πού μου χρειαζόταν για νά νικήσω. Θά σάς διηγηθώ μερικές ιστορίες μου για νά δήτε αν έχω ή δέν έχω δικησ.

Τις πρώτες μέρες πού είχα έρθει στο Χόλλυγουντ ήμουν αγνώστος σ' όλο τόν κόσμο. Κανείς δέν με πρόσεχε και κανείς δέν ένδιαφερόταν για μένα. Καθόμουν τότε στο τριακοστό πάτωμα μιάς πολυκατοικίας σ' ένα μικρό κι' έλεεινό δωμάτιο κι' έτρωγα μιά φορά τή μέρα. Πεινούσα φυσικά πάρα πολύ και διαρκώς τ'ο βλέμμα μου είχε τήν έκφραση τών ματιών λιμασμένου σκύλου. "Α, σάς βε

βαιώ ότι δέν υπάρχει π'ο μεγάλο μαρτύριο από τ'ο θάσανο τής πείνας! Νοιώθεις τ'ο μυαλό σου νά σκοτίζεται, νά κόβονται τά γόνατά σου και τ'ο στόμα σου νά είνε τόσο άνοστο σαν νά έχης πυρετό. Κανείς ώστόσο δέν ήξερε τ'ο μυστικό μου. Περιποιόμουν πάρα πολύ τόν έαυτο μου κι' ύποσώδηποτε αν μ' έβλεπε δέν φανταζόταν ότι στην τσέπη μου θρισκότουσαν μόνο λίγα «σέντς». Τέλος ήρθε μιά μέρα πού σώθηκαν κι' εκείνα. Τότε κατάλαβα ότι είχαν τελειώσει τά ψέματα κι' ότι δέν θά γλύτωνα τ'ο θάνατο. Στην άπελπισία μου σκέφθηκα νά έπιτεθώ σέ κανέναν τή νύχτα και νά τ'ο πάρω τ'ο πορτοφόλι. Μ' αυτό δέν τόλμησα νά τ'ο πραγματοποιήσω. Προτίμησα νά κάνω κάτι... λογικωτερο. Μ' όλη τήν πείνα μου έπέδωξα τήν γνωριμία μιάς ώμορφης γυναίκας. "Ήταν μιά υπάλληλος. Μιά από εκείνες τις γυναίκες πού έχουν δοκιμάσει πολλές άπογοητεύσεις στη ζωή τους. Τής πρότεινα νά κάνουμε ένα περίπατο στο δημόσιο κήπο. "Ήταν ένα ώμορφο θράδυ. "Η νέα δέχθηκε. "Όταν κουρασθήκαμε νά περπατάμε, καθήσαμε σ' ένα πάγκο. Τότε τήν πήρα στην άγκαλιά μου κι' ένώ εκείνη γοητευμένη από τά λόγια μου έκλεινε εύτυχισμένη τά μάτια της, εγώ τής άνοιξα τήν τσάντα. Ναι, ναι, τής άνοιξα τήν τσάντα και τής πήρα με τρόπο είκοσι δολλάρια. Τότε ή καρδιά μου ήρθε στη θέσι της. Κυριεύθηκα μάλιστα από μιά τρελλή χαρά, σκεπτόμενος ότι εκείνο τ'ο θράδυ θά μπορούσα νά φάω. Χαρίσαμε σαν δυό έρωτευμένοι. "Έτρεξα φυσικά άμέσως σ' ένα έστιατόριο κι' έφαγα για μιά εβδομάδα. "Υστερα πήρα ένα πούρο και πήγα νά ξαπλώσω στο δωμάτιό μου για νά καλοχωνέψω... Τήν άλλη μέρα όμως δέν τόλμησα νά πάω στο ραντεβού μου. Ντρεπόμουν τή φίλη μου. Ποια όμως ήταν ή έκπληξις μου, όταν τήν έπομένη έλάμβανα ένα γρόμμο της και μιά έπιταγή διακοσίων δολλαρίων. "Η φίλη μου μου έγραφε και με παρακαλούσε νά δεχθώ αυτά τά λεπτά ως δάνειο.

«Έπιτρέψατέ μου νά σάς βοηθήσω, μου έλεγε. "Η χθεσινή συμπεριφορά σας μου κίνησε τήν περιέργεια. Σάς παρακολούθησα κρυφά, έμαθα όλη τήν ιστορία σας και σάς συμπάθησα περισσότερο. Νομίζω ότι είμαι φίλη σας. Γι' αυτό μ'ην άρνηθήτε τή βοήθειά μου. "Άλλωστε αυτά τά λεπτά μιά μέρα ξέρω ότι θά μου τά επιστρέψετε!»

Στήν κατάστασι πού θρισκόμουν, δέν μπορούσα φυσικά ν' άρνηθώ, και τά κράτησα. Μά συγχρόνως κράτησα καλά στο μυαλό μου τ' όνομα και τή διεύθυνσι αυτής τής γυναίκας. Κι' όταν σημείωσα τήν πρώτη εύτυχία μου, τής ξώφλησα τ'ο χρέος μου και συγχρόνως τής έστειλα κι' ένα θαρύτιμο κολλιέ. Μίλησα άκόμη στο διευθυντή τής Τραπεζής πού εργαζόταν και τής έδωσε μιά καλή θέσι. Μά τ'ο περιέργο είνε ότι ποτέ αυτός δέν με πίστεψε ότι εκείνη ή νέα μ' είχε σώσει από βέβαιο θάνατο.

— Μή λές, μου είπε, και σέ μένα τ'ο φίλο σου, τά παραμύθια πού γράφουν για σάς ή έφημερίδες...

Κι' ώστόσο καμμιά φορά ή ζωή τών «άστέρων» είνε π'ο άπίθανη και π'ο περιέργη κι' από τ'ο π'ο παράδοξο παραμύθι.

"Η νέα πού σάς άνάφερα ήταν ή πρώτη χρυσή καρδιά πού συνάντησα στη ζωή μου.

Τήν δεύτερη καλή φίλη μου τήν βρήκα σ' ένα νοσοκομείο. "Ήταν μιά όλόξανθη Παναγία με γλυκά μαύρα μάτια και τρυφερά κι' ώμορφα χέρια. Σ' αυτή τή νέα χρωστάω τήν ύγεία μου. Μιά φορά είχα άρρωστήσει πάρα πολύ θαρεία. Η ζωή και ή στερήσεις εκείνων τών χρόνων μου εί-

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 55)

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 47)

πηγε σ' ένα υπαίθριο ντάνσιγκ και τέλος κατά τις έντεκα ή ώρα βρέθηκε στο μικρό καφενείο του δάσους, λίγο πιά πέρα από την «Χρυσόμυγα». Από κεί ο Λαμάρρα εβλεπε όλα τα παράθυρα και την είσοδο της βίλλας.

Στις έντεκα και μισή, ή μικρή ορχήστρα του έξοχικού κέντρου άρχισε να παίζη μια παθητική σερενάτα που του φάνηκε σαν κοροϊδία. Δάγκωσε ώστόσο τα χείλη του και περίμενε. "Αξαφνα, όλα τα φώτα της βίλλας έσβυσαν και δεν έμεινε φωτισμένο παρά μόνο ένα παράθυρο στο επάνω πάτωμα: εκεί ήταν το δωμάτιο της Βάντας.

Ο Πάολο Λαμάρρα δεν μπόρεσε πειά να συγκρατηθή περισσότερο. Τα νεύρα του ήσαν τενωμένα σαν να έπρόκειτο να σπάσουν. Σηκώθηκε λοιπόν απότομα και σαν τρελλός τράβηξε προς τη βίλλα. Στην πόρτα της χτύπησε τό κουδούνι και περίμενε. Από το σκοτεινό παράθυρο του ίσογειού παρουσιάσθηκε τό πρόσωπο μιας καμαριέρας, που μόλις είχε ξυπνήσει, ένω στο φωτισμένο μπαλκόνι βγήκε σαν μια άγγελική όπτασία ή πεντάμορφη Βάντα.

— "Ελαβα ένα τηλεγράφημα από τον Λαμάρτο! της φώναξε τότε ο Λαμάρρα δίχως να ντρέπεται διόλου για τό ψέμα του. "Εχω να σάς πω κάτι!...

Η Βάντα δεν του απάντησε άμέσως. Κύτταξε γύρω για να βεβαιωθή πώς ήταν έρημιά κ' ύστερα με την κρυστάλλινη φωνή της, του είπε:

— "Ελάτε άπάνω.

Ο Λαμάρρα μπήκε στο χώλ κι' ένω ή καμαριέρα γύριζε στο δωματιό της, ανέθηκε γρήγορα τη σκάλα και βρέθηκε μπροστά στο δωμάτιο της Βάντας. Εκείνη τον περίμενε ξαπλωμένη στο ντιβάνι. Στα χείλη της άνοιξε ένα πονηρό, μά κ' είρωνικό χαμόγελο.

— Βάντα, άγάπη μου... στέναξε ο Λαμάρρα κι' έσβυσε τό φως.

— "Αλή μου! του απάντησε εκείνη ξεσπώντας σ' ένα ήχηρο γέλιο.

Ο Λαμάρρα κατάλαβε άμέσως πώς είχε πέσει στην παγίδα σαν άρχάριος. Ο "Αλής ήταν ένα δόλωμα... Ο "Αλής δεν ένδιέφερε διόλου τη Βάντα. Αυτόν περίμενε, τον Πάολο, τον Λαμάρρα κι' όχι τον "Αλή!

Μά τί έπέιραζε; Η παγίδα ήταν τόσο ευχάριστη! Κι' όταν έσφιξε στην άγκαλιά του τη γλυκειά Βάντα, κατάλαβε πώς καμιά φορά δεν υπάρχει πιά τρελλή περιπέτεια στη ζωή από τό ρόλο του κατασκοπού ένός συζύγου!..

ΑΜΑΛΙΑ ΓΚΟΥΛΙΕΛΜΙΝΕΤΤΙ

ΕΓΩ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 32)

χαν έξαντλήσει τον οργανισμό μου.

Μιά μέρα με μετέφεραν έτοιμοθάνατο στο νοσοκομείο. Ήταν τόσο σοβαρή ή κατάσταση μου, που όλοι οί γιατροί με είχαν ξεγράψει. Θα σωζόμουν μόνο αν γινόταν ένα θαύμα και έπεφτε ο πυρετός. Κι' αυτό τό θαύμα έγινε χάρις στις περιποιήσεις αυτής της ξανθής Παναγίας. Είκοσι νύχτες ξαγρυπνησε στο προσκέφαλό μου και πρόσεχε να μην άνεβαίνη ή θερμοκρασία μου. "Ετσι ή άρρώστεια μου υπεχωρίσε και κατάφερα να γλυτώσω από τα νύχια του θανάτου. Αυτή ή ιστορία μου όμως μ' έκανε να σκεφθώ ότι σε μερικές περιπτώσεις τα λεπτά δεν έχουν καμιά αξία. Αυτή ή νέα δεν είχε ξαγρυπνήσει κοντά μου γιατί ήξερε ότι θα πηρωθή, μά γιατί δεν ήθελε ν' αφήση να πεθάνη ένας άνθρωπος, άφοδ μπορούσε να τον σώση.

Σ' αυτή τη νέα όταν έγινα πλούσιος δεν τόλμησα να δώσω λεφτά. Κάτι τέτοιες θυσίες δεν πληρώνονται με χρήμα. Προτίμησα να διαθέσω τα κέρδη μιας ταινίας μου και να κτίσω ένα φιλανθρωπικό νοσοκομείο, στο όποιο έδωσα τόνονόμά της και την διώρισα διευθύντρια. Και, πράγματι, σήμερα τό νοσοκομείο της Ζόζεφιν Χόλντερ λειτουργεί ύποδειγματικά κι' εκπληρώνει πλήρως τον προορισμό του.

Η τρίτη χρυσή καρδιά υπάρχει άκόμη στη ζωή μου. Τρία τώρα χρόνια ζή κοντά μου έντελώς άθόρυβα, σαν μια φρόνιμη γάτα της "Αγκύρας. Είνε μια σπάνια ώμορφιά και μ' άγαπάει χωρίς κανένα συμφέρον. Ήρθε και με θρήκε στο Χόλλυγουντ όταν ή φήμη μου έφτασε ως την πόλι που έδινε παραστάσεις τό τσίρκο της... Είνε ευχάριστημένη αν την έπισκεφθώ μια φορά τό μήνα και πάντα με περιμένει χωρίς

ΓΙΑ ΛΙΓΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 45)

τοφόλι του τό τσέκ του Μπουόνο, με τό όποιο θα ξωφλούσε τά χρέη του.

Η άγοραπωλησία είχε γίνει. Κ' ή Λάουρα άρραβωνιάστηκε τον Τζιοβάνι, αυτό τό κακομαθημένο γεροντοπαλλήκαρο. Τώρα, από δώ και πέρα, ήταν ύποχρεωμένη να είνε ευθυμη, ν' άκούη μ' ευχάριστησι τις φιλοφρονήσεις του και να τον περιποιηται. Κι' αυτό ήταν ένα άβάσταχτο μαρτύριο για τη Λάουρα που ήταν τόσο ώμορφη και που άγαπούσε κ' ήθελε να χαρή τη ζωή της.

Σιγά-σιγά λοιπόν άρχισε να χάνη τό κέφι της, να κλαίη πικρά, ν' άδυνατίζη. Τό πρόσωπό της πήρε την μελαγχολική έκφρασι μιας μάρτυρος. Ναι, καταλάβαινε πολύ καλά ότι έπρεπε να θυσιάσθη για την ευτυχία της οικογενείας της, μά ή δύστυχη είχε καρδιά. Δεν μπορούσε να συνηθίση στην ιδέα ότι έπρεπε να κοροϊδεύη διαρκώς τον Τζιοβάνι. "Επειτα ή άνατροφή της κι' ο έγωϊσμός της δεν της επέτρεπαν να κάνη αυτό τό πράγμα. Και την παραμονή των γάμων της, μη άντέχοντας πειά σ' αυτό τό θάσανο, είπε του Τζιοβάνι:

— Σινιόρ Μπουόνο, πριν γίνω γυναίκα σας θα ήθελα να σάς όμολογήσω κάτι: Δεν μπορώ να σκέφτωμαι διαρκώς ότι ο άνδρας μου έπεσε θύμα των γονέων μου. Ναι, ναι, μη διαμαρτύρεσθε. Είσατε τό θύμα. Ο πατέρας μου μη ξέροντας πώς να σωθή, σάς έπιασε στ' άγκίστρι του με τό δόλωμα του γάμου. Δεν τον κατηγορώ, γιατί αυτό τό έκαμε για να εξασφαλίση την άνετη ζωή μας, μά πρέπει να καταλάβετε ότι δεν σάς άγαπώ κι' ότι αυτή ή θυσία σας σάς έχει κάνει να ξεπέσετε στη συνείδησί μου.

Μά ο Μπουόνο της χείδεψε με τρυφερότητα τά μαλλιά και της ψιθύρισε:

— Μικρούλα Λάουρα, ο πατέρας σου είνε ο πιά τίμιος άνθρωπος του κόσμου. Πριν να του ζητήσω τό χέρι σου μου όμολόγησε την οικονομική κατάστασί του και προσπάθησε να με πείση να μη σε παντρευθώ. Μά εγώ σ' άγαπώ πολύ, Λάουρα, και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου, γιατί είσαι ή ζωή μου. Χωρίς έσένα δεν μπορώ πειά να ζήσω. Πρέπει να ξέρης ότι ή πείρα της ζωής μου δίδαξε ότι δεν πρέπει κανείς την ευτυχία του να την αφήνη να του ξεφεύγη από τα χέρια του. "Εστω δεν μ' άγαπάς. "Εγώ όμως σε λατρεύω. Κ' ή ιδέα ότι σ' όλα τα υπόλοιπα χρόνια μου θα θρίσκωμαι κοντά σου, με κάνει ευτυχισμένο. Ο γάμος μας δεν θα σε δεσμεύση σε τίποτε. Μπορεί να κάνης ό,τι θέλεις. Μόνον θα σε παρακαλέσω να μη με περιφρονής. Δεν σ' άγόρασα από τον πατέρα σου. Σε κάνω γυναίκα μου γιατί σ' άγαπώ και γιατί έσύ θα είσαι τό τελευταίο και μοναδικό αίσθημά μου. "Αλλωστε στην ήλικία μου πρέπει να πληρώνη κανείς άκόμη και την ευτυχία του.

Κι' ο Τζιοβάνι φίλησε με τρυφερότητα τό χέρι της Λάουρας. Ναι, καταλάβαινε ότι θα γίνονταν ένας κωμικός σύζυγος. Μά ήταν ικανός να ύποστή όλες τις ταπεινώσεις για τη γυναίκα που λάτρευε. Για λίγη άγάπη είχε θυσιάσει την αξιοπρέπειά του, τά πάντα. Κι' ο Τζιοβάνι άλλη μια φορά πόθησε να ήταν νέος. Τότε δεν θα είχε άνάγκη να παρακαλή να τον άγαπούν. "Αλλά θα τό άπαιτούσε, γιατί στα νειάτα είνε δικαίωμα ο έρωσ. Μά τώρα έπρεπε να πληρώση την ευτυχία του. Και την πλήρωνε για να μπορέση τουλάχιστον να έχη τό κουράγιο να ζήση.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΦΟΡΕΣΤΙ

παράπονα και χωρίς διαμαρτυρίες. Την άγαπώ; "Ισως να την άγαπώ. "Ισως πάλι να την θέλω κοντά μου γιατί είνε ή μόνη που μ' έκανε να δοκιμάσω λίγες ευχάριστες στιγμές στην πρώτη τραγική ζωή μου.

Μά όσο κι' αν πάλαιπα για ν' αναδειχθώ, ώστόσο να ξέρεπε ότι δεν κουράσθηκε. Η άγάπη των γυναικών μου άνανέωνε πάντα τις δυνάμεις μου και μου έδινε τό θάρρος να νικήσω. Και, καθώς θλέπετε, τό κατάφερα. Σήμερα είμαι ένας πασίγνωστος «άστέρας», μά δεν ξεχνώ ότι αυτή τη δόξα μου την όφειλω στις γυναίκες που συνάντησα στο δρόμο μου κ' ή όποιες με βοήθησαν ν' αναδειχθώ. "Εχω δίκη λοιπόν να τις άγαπώ και να τις σέβωμαι.

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕ'Ι'ΜΠΛ